

Чика Фјодор, пас и мачка, Едуард Успенски
Све можеш, када хоћеш

Едуард Успенски је из Румуније. Рођен је 1937. године, а умро 2018. године. Написао је ову јако занимљиву књигу. Ова књига нам говори о дечаку Чика Фјодору и његовој дружини Морнаривићу и Шарикју. У ствари, прича нам о њиховим авантурама.

Једног дана Чика Фјодор је јео сендвич и видео је мачка на прозору. Дечак је мачка унео у кућу, а његова мама је мрзела животиње. Међутим, његови родитељи нису били код куће. Дечак је брзо сакрио мачка испод кревета. Када су се родитељи вратили, мама је одмах осетила мирис мачке. Рекла је Чика Фјодору ако жели да има неку животињу, нека напусти кућу. Дечак им је оставио поруку да одлази, па је то и учинио. Отишао је од куће са својим мачком на село. У аутобусу је мачку дао име Морнаривић. Кад су стигли на село, придружио им се и један пас, дао му је име Шарик. Нашли су кућу у којој ће да живе. Нису имали новца, па су кренули да траже благо. И нашли су га. Одмах су почели да се свађају шта ће да купе. На крају су купили краву и тр-тр Митију. На прозору су имали једну Чавчицу грабљивицу. А трактор је био јако чудан, радио је на супу. Када га полијете супом, он крене да ради.

Хтели су да напишу писмо родитељима да не брину. Кренуо је Чика Фјодор, па Морнаривић, па Шарик и на крају је испало „Ваш син – Чика Шарик“. Дан после је Шарик купио пушку и отишао у шуму у лов. Ухватио је само једног дабрића. Нису знали где да га ставе, па су га ставили у ципеларник. Сутрадан су га вратили у реку. После недељу дана мами и тати је стигло писмо. У писму је писало да га боле шапе, па да му пада реп, да се пуно лиња, а у ствари су то писале животиње. Родитељима није било добро. Пошто су и пас и мачка били од професора Сјомина, он је дошао да их потражи, али су се сакрили. Сјамин им је послао једно кућно сунце, кад је видео колико су интелигентни. Међутим, њихова крава Мурка је добила теленце. Опет су се посвађали око тога како ће се теленце звати и назвали су га Гавра. Његови родитељи су послали писмо поштарима и питали их да ли су негде видели Чика Фјодора. Поштар Пећкин им је одговорио да су на селу. Док су сви људи ложили, дечак и љубимци су се сунчали на кућном сунцу.

Тако једног дана се Чика Фјодор разболео, изашао је го напоље. Његови родитељи су одмах дошли и помогли му да оздрави и одвели га кући. На крају се све добро завршило и сви су били добро. Највише ми се свидео део кад су нашли благо. Тако и ја са својим другарицама понекад шетам по нашем селу и истражујем. Такође, и ја имам свог пса Жарета, који наравно не уме да прича и пише, али ме је ова књига подсетила на њега јер ипак говори о пријатељству између животиња и деце. Препоручила бих свима ову књигу јер је поучна. Учи нас о томе како бити сналажљив.